

Divpadsmītie

Prezidents Boids K. Pekers
Divpadsmīt apustuļu kvoruma prezidents

Lai Baznīca būtu Viņa Baznīca, jābūt Divpadsmīto kvorumam, kas tur atslēgas un piešķirt tās citiem.

Neilgi pēc prezidenta Gordona B. Hinklija nāves, 14 vīri, apustuļi, kuriem bija piešķirtas valstības atslēgas, sapulcējās kopā tempļa augšstāva istabā, lai reorganizētu Baznīcas Augstāko prezidiju. Nebija nekādu jautājumu, kam jātiek darītam, nekādas kavēšanās. Mēs zinājām, ka vecākais apustulis ir Baznīcas prezidents. Un tajā svētajā sapulcē Tomass Spensers Monsons tika Divpadsmīto kvoruma atbalstīts kā Baznīcas prezidents. Viņš izvirzīja un nosauca savus padomniekus. Arī viņi tika atbalstīti, un katrs no viņiem tika ordinēts un katram tika dotas pilnvaras. Prezidentam Monsonam specifiski tika dotas pilnvaras lietot visas priesterības pilnvaru atslēgas. Tad nu, kā teikts Rakstos, viņš ir vienīgais cilvēks uz zemes, kuram ir tiesības lietot visas atslēgas. Taču mēs kā apustuļi turam tās visi. Viens cilvēks starp mums tika aicināts un ordinēts, un viņš kļuva par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu. Jau gadiem ilgi viņš bija un tika atbalstīts kā pravietis, gaišreģis un atklāsmju nesējs.

Kad prezidents Uhtdorfs tika aicināts Augstākajā prezidijā, Divpadsmīto kvorumā atbrīvojās vieta, un tādēļ vakar mēs atbalstījām jauno Divpadsmīto kvoruma locekli, elderu D. Todu Kristofersonu. Viņš tagad pievienojas šai svētajai brālībai šajā svētajā lokā, un šis loks tagad ir piepildīts. Apustuļu aicināšanu sāka veikt Tas Kungs, Jēzus Kristus.

Mēs arī atbalstījām vairākus Septiņdesmitos. Viņi tagad ieņēmuši savas vietas. Raksti norāda, ka Divpadsmīto kvoruma atbildība ir vadīt visas Baznīcas lietas, un, kad tiem vajadzīga palīdzība, viņi aicināja „Septiņdesmitos . . . jebkuru citu vietā.”¹ Un tagad mums ir astoņi Septiņdesmito kvorumi, izkaisīti pa visu pasauli, vairāk nekā 300 Septiņdesmitie, kuriem ir nepieciešamās pilnvaras darīt jebko, ko Divpadsmītie tiem norādīs.

Pats Kungs ieviesa šo pārvaldes veidu: “Viņš aizgāja uz kalnu Dievu lūgt; un Viņš pavadīja visu nakti Dieva lūgšanā.

Un, kad gaisma ausa, tad Viņš sasauca Savus mācekļus un izredzēja no tiem divpadsmīt, kurus Viņš nosauca par apustuļiem.”²

Andrejs dzirdēja Jāni runājam un skrienam pie sava brāļa Sīmaņa un teica: “Mēs esam atraduši Mesiju . . .

Viņš to aizveda pie Jēzus. Jēzus, viņu uzlūkojis, sacīja: “Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls; tevi sauks Kēfa (tulkojumā . . . klints).”³

Sīmanis ar savu brāli Andreju meta jūrā tīklus; Jēkabs un Jānis, Cebedeja dēli, lāpīja zivju tīklus; Filips un Bartolomejs; Matejs, muitnieks jeb nodokļu iekasētājs; Toms, Jēkabs, Alfeja dēls; Sīmanis Kānaānietis, Jūda, Jēkaba brālis, un Jūda Iskariots. Viņi veidoja Divpadsmīto kvorumu.⁴

Viņš tiem visiem teica: “Nāc Man līdzi.”⁵

Viņš teica Pēterim: “Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs.”⁶

Un Viņš teica Divpadsmītiem: “Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.”⁷

Viņš deva Saviem apustuļiem “spēku un varu pār visiem ļauniem gariem un dziedināt sērgas. Un Viņš tos izsūtīja sludināt Dieva valstību un dziedināt, . . . visur.”⁸

Un Viņš teica: “Divpadsmītie tur atslēgas, lai atvērtu Manas valstības pilnvaras pār četriem zemes stūriem, un pēc tam sūtītu Manu vārdu katrai radībai.”⁹

Jēzus reiz vaicāja Saviem mācekļiem: “Ko ļaudis saka par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?”
. . .

Tad Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”¹⁰

Kad Jēzus mācīja sinagogā, daudzi mācekļi teica: “Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?” . . .

No šī brīža daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaiģāja Viņam līdzi.

Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmītiem: “Vai arī jūs gribat aiziet?”

Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi.”¹¹

Pēc krustā sišanas apustuļi atcerējās, ka Viņš bija teicis, ka viņiem jāpaliek Jeruzālemē.¹² Tad pienāca Vasarsvētku diena, tas lielais notikums, kad viņi saņēma Svēto Garu.¹³ Viņi

saņēma pravietoējuma vārdus¹⁴ un runāja Svētā Gara spēkā.¹⁵ Un tā viņi bija pilnīgi.

Mēs maz zinām par viņu ceļojumiem, un zinām tikai, kā daži no viņiem nomira. Jēkabs tika nogalināts Jeruzālemē. Pēteris un Pāvils mira Romā. Vēstīts, ka Filips devies uz austrumiem. Neko daudz vairāk mēs nezinām.

Viņi izklīda; viņi mācīja, liecināja un dibināja Baznīcu. Un viņi mira par savu ticību, un pēc viņu nāves nāca atkrišanas tumšie gadsimti.

Visvērtīgākais, kas tika zaudēts Atkrišanā, bija pilnvaras, kas bija Divpadsmitiem — priesterības atslēgas. Jo, lai Baznīca būtu *Viņa* Baznīca, jābūt Divpadsmito kvorumam, kas tur atslēgas un piešķirt tās citiem.

Pēc laika notika Pirmā vīzija un Melhisedeka priesterības atjaunošana, ko veica Pēteris, Jēkabs un Jānis.¹⁶

Augstākajam prezidijam un Divpadsmito kvorumam vēlāk tika teikts: “Patiesi Es saku jums, šīs atklāšanas atslēgas, ko jūs esat saņēmuši, ir nākušas no tēviem un visbeidzot, tikušas sūtītas jums no debesīm.

. . . lūk, cik liels ir jūsu aicinājums. Attīriet savas sirdis un savas drānas, lai šīs paaudzes asinis netiktu atprasītas no jūsu rokām.”¹⁷

Atjaunotā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca bija jauna, kad tika organizēts pirmais Augstākais prezidijs pēc Divpadsmit apustuļu kvoruma, ko veidoja parasti vīrieši, un pēc tam Septiņdesmito kvorumi. Pirmā Divpadsmito kvoruma locekļu vidējais vecums bija 28 gadi.

Ir bijusi nepārtraukta pilnvaru līnija. Priesterības atslēgas, kas tika dotas apustuļiem, ir vienmēr turējuši Augstākā prezidija un Divpadsmito kvoruma locekļi.

Vakar elders D. Tods Kristofersons kļuva par 96-to apustuli, lai kalpotu kā Divpadsmitais šajā atklāšanā. Viņš tiks ordinēts par apustuli, un viņam tiks dotas visas priesterības atslēgas, kas ir piešķirtas pārējiem 14 praviešiem, gaišreģiem un atklāsmju nesējiem — Kunga Jēzus Kristus apustuļiem.

1976. gadā reģiona vispārējā konference tika noturēta Kopenhāgenā, Dānijā. Pēc noslēguma sesijas prezidents Spensers V. Kimbals vēlējās apmeklēt Vonfrū baznīcu, kur atrodas Torsvaldena veidotās *Kristus* un Divpadsmit apustuļu statujas. Viņš tur bija bijis pirms dažiem gadiem un vēlējās, lai mēs visi to redzētu un tur aizietu.

Baznīcas priekšpusē, pirms altāra, stāv pazīstamā *Kristus* statuja ar Viņa rokām, kas pavērstas uz priekšu un mazliet sāņus, rokās redzamas naglu rētas, un sānos ļoti skaidri saskatāma brūce. Katrā pusē stāv apustuļu statujas, Pēteris priekšpusē pa labi un pārējie apustuļi secībā.

Lielākā daļa no mūsu grupas bija lūgšanu nama galā kopā ar uzraugu. Mēs ar prezidentu Kimbalu stāvējām pie Pētera statujas kopā ar elderu Reksu D. Pinegāru un Johanu Heglu Bentinu, Kopenhāgenas staba prezidentu.

Pētera rokās, kuras pagatavotas no marmora, bija smagu atslēgu saišķis. Prezidents Kimbals norādīja uz šīm atslēgām un paskaidroja, ko tās simbolizē. Tad rīcībā, ko es nekad neaizmirsīšu, viņš pagriezās pret prezidentu Bentinu un ar neierastu stingrību norādīja ar savu pirkstu uz viņu, un teica: “Es vēlos, lai tu pasaki visiem Dānijā, ka es turu atslēgas! Mēs turam *istas* atslēgas, un mēs tās lietojam katru dienu.”

Es nekad neaizmirsīšu šo paziņojumu, šo liecību no pravieša. Ietekme bija garīgi spēcīga, iespaids bija fizisks savā izpausmē.

Mēs devāmies uz lūgšanu nama galu, kur stāvēja pārējā grupa. Norādot uz statujām, prezidents Kimbals teica laipnajam uzraugam: “Tie ir mirušie apustuļi.” Norādot uz mani, viņš teica: “Šeit mums ir dzīvie apustuļi. Elders Pekers ir apustulis, elders Tomass S. Monsons un elders L. Toms Perijs ir apustuļi, un es esmu apustulis. Mēs esam dzīvie apustuļi.

Jūs esat lasījis par Septiņdesmitajiem Jaunajā Derībā, un šeit ir divi no dzīvajiem Septiņdesmitajiem, elders Rekss D. Pinegārs un elders Roberts D. Heilzs.”

Uzraugs, kurš līdz šim brīdim nebija izrādījis nekādas emocijas, pēkšņi bija asarās.

Es izjutu vienreizēju dzīves pieredzi.

“Mēs ticam tai pašai organizācijai, kas pastāvēja agrīnajā baznīcā, proti — apustuļiem, praviešiem, mācītājiem, skolotājiem, evaņģēlistiem, un tā tālāk.”¹⁸

Kad tiek ordinēti Septiņdesmitie, lai gan viņi nav ordinēti par apustuļiem, nedz arī tur atslēgas, viņiem ir pilnvaras, un Divpadsmito pienākums ir “aicināt Septiņdesmitos, kad viņiem vajadzīga palīdzība, lai izpildītu dažādus aicinājumus evaņģēlija sludināšanā un vadīšanā, jebkuru citu vietā.”¹⁹

Šodien mums ir 308 Septiņdesmitie 8 kvorumos. Viņi pārstāv 44 valstis un runā 30 valodās.

Mēs nedzirdam par to, ka priesterības atslēgas tiktu lietotas citās kristiešu baznīcās. Šķiet savādi, ka mūs daži raksturo, ka neesam kristieši, kamēr mēs esam vienīgie, kuriem ir pilnvaras un organizācija, kādu Viņš izveidoja.

Pašreizējie Divpadsmitie ir ļoti parasti cilvēki. Viņi tāpat kā pirmie Divpadsmitie nav efektīgi individuāli, taču kopā Divpadsmitiem ir spēks.

Mēs esam dažādu profesiju pārstāvji. Mēs esam zinātnieki, juristi, skolotāji.

Elders Nelsons bija pionieris sirds ķirurģijā. Viņš veicis tūkstošiem ķirurģisku operāciju. Viņš man teica, ka katram sirds ķirurģijas pacientam pēc paveiktā darba devis dzīves ilguma garantiju.

Daudzi šajā kvorumā kalpojuši militārā dienestā — jūrnieks, jūras kājnieki, piloti.

Viņi ir kalpojuši dažādos aicinājumos Baznīcā: kā mājskolotāji, skolotāji, misionāri, kvorumu prezidenti, bīskapi, stabu prezidenti, misiju prezidenti, un pats svarīgākais — kā vīri un tēvi.

Viņi visi ir Jēzus Kristus evaņģēlija studenti un skolotāji. Tas, kas mūs vieno, ir mūsu mīlestība pret Glābēju un Viņa Tēva bērniem, un mūsu liecība, ka Viņš ir Baznīcas galva.

Gandrīz visi no Divpadsmitiem nāk no neciliem apstākļiem, kā tas bija, kad Viņš bija šeit. Dzīvie Divpadsmitie ir vienoti kalpošanā Jēzus Kristus evaņģēlijam. Kad nāca aicinājums, katrs, tā sakot, nolika malā savus tīklus un sekoja Tam Kungam.

Prezidentu Kimbalu atceras pēc viņa izteikuma: “Mana dzīve ir kā manas kurpes — tai jātiek novalkātai kalpošanā.”²⁰ Tas attiecas uz visiem Divpadsmito locekļiem. Arī mēs novalkājam sevi kalpošanā Tam Kungam, un mēs to darām labprātīgi. Mums un mūsu ģimenēm tā nav viegla dzīve.

Nav iespējams vārdos aprakstīt devumu, kalpošanu, upurus, ko sniedz priesterības vadītāju sievas visā pasaulē.

Pirms kāda laika manai sievai un arī māsai Balardai veica ārkārtīgi sāpīgu muguras operāciju. Abām gāja labi, neviena nesūdzējās. Tuvākais tam, ko mana sieva izteica kā sūdzību, bija: “Tas nav nekāds prieks!”

“Tas arī ir Divpadsmito pienākums” — Augstākā prezidija vadībā — “ordinēt un noteikt kārtību visām baznīcas amatpersonām atbilstoši atklāsmei.”²¹

Mums tagad ir līdzekļi, ar kuriem mēs varam elektroniski mācīt un liecināt Baznīcas vadītājiem un locekļiem visā pasaulē. Taču, lai piešķirtu pilnvaru atslēgas šajā nepārtrauktajā līnijā priesterības vadītājiem “ar roku uzlikšanu,”²² lai kur tie pasaulē atrastos, kādam no mums tur katru reizi ir jābūt.

Tas Kungs teica: “Un vēl, Es saku jums, ka katram, ko jūs sūtīsiet Manā Vārdā, ar savu brāļu, Divpadsmito, balsi, jūsu pienācīgi ieteiktu un pilnvarotu, būs spēks atvērt Manas valstības durvis katrai tautai, kurp vien jūs tos sūtīsiet.”²³

Raksti Divpadsmitos apraksta kā ceļojošos padomniekus.²⁴

Es daudz neatšķiros no brāļiem, kas kalpo kā Divpadsmitie, Septiņdesmitie vai bīskapībā, ar kuriem es esmu kalpojis šos 47 gadus, es jums saku, ka pieraksti rāda, ka esmu bijis Meksikā, Centrālajā un Dienvidamerikā vairāk nekā 75 reizes, Eiropā vairāk nekā 50 reizes, Kanādā 25 reizes, Klusā Okeāna salās 10 reizes, Āzijā 10 reizes, Āfrikā 4 reizes, Ķīnā divas reizes, Izraēlā, Saūda Arābijā, Bahreinā, Dominikas republikā, Indijā, Pakistānā, Ēģiptē, Indonēzijā un daudzās, daudzās citās vietās uz zemes. Citi ir ceļojuši pat vēl vairāk.

Lai arī apustuļi tur visas priesterības atslēgas, visi Baznīcas vadītāji un locekļi tāpat var saņemt personīgo atklāsmi. Patiesi, no mums tiek sagaidīts to meklēt ar lūgšanu un rīkoties saskaņā ar to ticībā.

“Jo caur Viņu gan mums . . . ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā.

Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime,

nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus.”²⁵

Tagad elders Kristofersons varētu brīnīties, kā es to darīju, kāpēc tādām cilvēkam jātiek ordinētam svētajā apustulībā.

Ir daudz īpašību, kas man pietrūkst. Daudz kā pietrūkst manos centienos kalpot. Ir tikai viena lieta, viena īpašība, kas to var izskaidrot. Līdzīgi Pēterim un visiem tiem, kas kopš tā laika tikuši ordinēti, man ir šī liecība.

Es zinu, ka Dievs ir mūsu Tēvs. Viņš stādīja priekšā Džozefam Smitam Savu Dēlu, Jēzu Kristu. Es jums paziņoju, ka es zinu, ka Jēzus ir Kristus. Es zinu, ka viņš dzīvo, Viņš piedzima laika zenītā. Viņš mācīja Savu evaņģēliju un tika pārbaudīts. Viņš cieta un tika

sists krustā, un augšāmcēlās trešajā dienā. Viņam tāpat kā Viņa Tēvam ir ķermenis no miesas un kauliem. Viņš veica Grēku Izpirkšanu. Par Viņu es sniedzu liecību. Es esmu Viņa liecinieks. To es saku Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. M&D 107:38.
2. Lūkas 6:12–13.
3. Jāņa 1:41–42.
4. Skat. Lūkas 6:12–16.
5. Skat. Mateja 4:19; 16:24; Marka 6:1; Lūkas 9:23; skat. arī Jāņa 21:19; M&D 112:14.
6. Mateja 16:19.
7. Jāņa 14:12.
8. Lūkas 9:1–2, 6.
9. M&D 124:128.
10. Mateja 16:13, 16.
11. Jāņa 6:60, 66–68.
12. Skat. Ap. d. 1:4.
13. Skat. Ap. d. 2:1–4.
14. Skat. 2. Pētera 1:19.
15. Skat. 2. Pētera 1:21.
16. Skat. M&D 27:12; Džozefs Smits — Vēsture 1:72.
17. M&D 112:32–33.
18. Ticības apliecinājumi 1:6.
19. M&D 107:38.
20. Gordons B. Hinklijs, "The Gift of Self," *Tambuli*, 1986. g. dec., 4; "He Is at Peace," *Ensign*, 1985. g. dec., 41.
21. M&D 107:58; skat. arī M&D 107:33.
22. Ticības apliecinājumi 1:5.
23. M&D 112:21.
24. Skat. M&D 107:23.
25. Efez. 2:18–20.